

nevím, jak velice po nich baším. Musím se přece podívat, kdo to sem tak pozdě jede.”

Po té se postavil u silnice za strom a čekal, až k němu ten kočár přijede.

Poněvadž tam byla cesta do vrchu, jel kočár jen zvolna a Mikuláš by se byl mohl snadno přesvědčiti, kdo v něm sedí.

Ale okna u kočáru byla zastřená, že nemohl do vnitř viděti.

Mikuláš se však proto nevzdal naděje, že se doví, komu ten kočár patří, — i pokročil k němu a tázal se kočího:

“Poslouchejte, příteli, nejel jste dnes již jednou touto cestou?”

Kočí byl velice překvapen, že ho mimo nadání ten člověk oslovil, i zadržev koně pohledl naň pátravým okem a odpověděl pak:

“Co je vám po tom? Jděte na šibenici!”

“Pro tu bych nemusel daleko jíti,” usmál se Mikuláš, “neboť jsem zdejší kat, — a pak-li jedete ke mně —”

Tuto větu však již nemohl domluvit, neboť se otevřela s chvatem dvířka u kočáru a tři čistě oděni pánové s krabuškami na obličejích z něho vystoupili.

“Ano, ty jsi zdejší kat, já tě znám,” pravil jeden z nich. “Dobře, že jsme tě zastihli, neboť máme s tebou co mluvit.”

“Posílá vás sem paní hraběnka?” tázal se Mikuláš kvapně.

“Zde není řeč o žádné hraběnce,” odpověděl zakuklenec. “My máme s tebou co mluvit ve své vlastní záležitosti.”

“Tedy se zkrátka vyslovte, pánové, neboť je velmi nepříjemné počasí,” pravil kat.

“My to také cítíme,” odpověděl zakuklenec, jiskře pod škrabuškou očima, “a proto ti řekneme zkrátka, že tě potřebujeme. Nabrus si svůj stínací meč a posilni svou paži, neboť musíš odpravit jistého zrádce.”

“Kdo pak jste, že si troufáte něco takového ode mne žádati?” tázal se kat žasna.

“Na to se nemáš co ptát, mistře,” odpověděl zakuklenec. “My jedeme pro tebe a chceme ti dát příležitost, abys mohl vykonat práci, kterouž s sebou přináší tvé povolání. Pojď s námi!”

“Já tasím svůj meč jen tenkrát, když mi to poručí hrdelní soud,” odpověděl kat vážně, “ale na vás upozorju, že vy od hrdelního soudu nejste, sice byste neměli zapotřebí v noci a za takového špatného počasí pro mne jeti, a mohli jste pro mne poslat některého zřízence od soudu.”

“My pro tebe přicházíme, když toho vidíme býti potřebu,” pravil zakuklenec. “Ostatně jsme řádní soudcové, o čemž se budeš moci přesvědčiti, a já tě ubezpečuju, že jsi ještě nikdy takového bídného padoucha neodpravoval, jako je ten, kterého ti odevzdáme. Ty jsi již mnohému člověku stal hlavu, poněvadž ti to soud nařídil, sraž ji nyní také tomu bídníkovi, kterýž všechny ty nevinné oběti na smrt vydal. Tedy pojď s námi, tvoje odměna bude skvělá.”

“K tomu se nedám přivábit žádnými krvavými penězi,” odpověděl kat hrdě. “Spíše bych propůjčil své ruky k zachránění toho nešťastníka, kterého chcete usmrtit. Proto mne nechte na pokoji.”

“My jsme zvyklí rozkazovati!” zvolal zakuklenec. “Nepopuzuj nás k hněvu a pojď s námi dobrovolně, sice použijeme násilí.”

“Já se nehnu ani z místa,” odpověděl Mikuláš vzdorovitě. “To je proti právu a zákonu, co ode mne žádáte, a kdyby se to vyzradilo, přišel bych o svou službu.”

“Toho se strachovat nemusíš, že to bude vyzraženo,” pravil jeden zakuklenec. “O tom se svět nikdy nedoví, co se tuto stane. Dělej tedy a pojď, my máme naspěch.”

Mikuláš byl na cestě do Varšavy, chtě učiniti potřebné přípravy, aby mohl Pedra z vězení vysvoboditi, a proto byl nyní vůči tomu, co od něho ti zakuklenci žádali, v trapném postavení a dokazoval jim, že s nimi jíti nemůže.

Ale zakuklenci nedbali jeho námitek a poněvadž se kat posud zdráhal, chopili ho konečně a strčili ho do kočáru.

Když kat viděl, že mu není pomoci, počal zakuklence prositi, aby aspoň hraběnce Rosinské oznámili, že on k ní přijíti nemůže.

Zakuklenci pohlédli jeden na druhého a jeden z nich pak pravil:

“Tvé žádosti bude vyhověno, za to ti ručíme svou šlechtickou ctí.

Nyní se však chovej tiše: jakmile spozorujeme, že chceš volat o pomoc, musíš umřít.”

Mikulášovi nezbyvalo nic jiného než se podrobiti.

Založil si ruce křížem a posadil se do kouta, načež kočár tryskem zpátky ujížděl.

KAPITOLA VIII.

Tajný soud.

Asi za hodinu po tomto setkání bylo u vrat paláce hraběnky Rosinské prudce zazvoněno.

Vrátný se vyděšil ze spání, mysl, že je to snad pán.

Na štěstí byl ve své uniformě usnul a proto přichvátal v okamžiku ní ku vratům.

Ale dříve než je otevřel, podíval se zastrkovacím okénkem na ulici, i spatřil tam panský kočár, a u jeho otevřených dvířek stáli dva mužové.

Jeden z nich se právě zase přiblížil k vratům, chtě podruhé zazvoniti, ale když pak ti dva vznešení pánové do průjezdu vešli, poklonil se před nimi skoro až k zemi.

“Ty jsi zajisté zase spal, ničemo,” pravil jeden z nich. “Kdybys byl u mně ve službě, dal bych tě každý den pořádně zmrskati, abych tu ospalost z tebe vyhnal.”

“Račte odpustit, nejmilostivější pánové,” omlouval se vrátný. “My jsme dnes již neočekávali žádnou návštěvu a proto jsem měl dovoleno si lehnout.”

“Žádnou návštěvu že jste již neočekávali?” zvolal pán. “Já však vím, že nás hraběnka Rosinská s touhou očekává. Jdi nás ohlásit.”

Oba kavalírové odevzdali vrátnému své visitky a šli za ním do prvního patra.

Tam nemuseli v předním sále dlouho čekati, neboť přišel za chvíli sloužící a oznamoval jim, že jest paní hraběnka hotova ty pány přijmouti.

Při tom otevřel hned také půlové dveře u salonu a hraběnka Rosinská jim pokročila s napnutou zvědavostí vstříc.

Když však v nich poznala známé kavalíry, trhla sebou a zvolala, jevíc na sobě patrné rozčilení:

“Aj, to je pan hrabě Lipovski a pan hrabě Potemkin! Co vás sem vede, pánové, ještě v takovou pozdní hodinu?”

“Musíme prosit za odpuštění, že jsme si zvolili k té návštěvě takovou neobyčejnou hodinu,” odpověděl hrabě Lipovski, polsbiv hraběnce ruku, “ale byli jsme k tomu donuceni dvěma důležitými příčinami.”

“Vy napínáte mou zvědavost, pánové.”

“Především vám musíme vyříditi, že kat mistr Mikuláš pro jisté důležité příčiny k vám přijíti nemůže.”

Hraběnka počala blednouti a pravila:

“Pánové, co si budete o mně mysliti?”

“Všecko dobré,” odpověděl Lipovski, “a sice totéž, co si budete mysliti o nás, až se dovíte, že jsme měli také s tím katem co činiti. Ale to nechme stranou a přistupme k vlastní příčině, pro kterouž jsme zde a kteráž se týče hraběte Kaminskiho.”

Hraběnka byla těmito slovy tak mocně dojata, že ji pojímala závat, a že se jí zdálo, jako by ji někdo svíral chřtán a přece musela těm pánům na jejich otázky odpovídati a musela stůj co stůj hledět Kaminskiho zapřítí.

Co mohli při tom mříti za účel ti mužové, že s ním chtěli mluvit? Dobrého to zajisté nebylo nic, což se dalo zvláště z toho souditi, že k ní tak pozdě přišli, a že měli také s Varšavským katem nějaké jednání.

“Vy jste na omylu, pánové,” pravila hraběnka přemáhajíc se, aby zůstala docela klidnou. “Hrabě Kaminski v mém domě není, anebo snad myslíte, poněvadž je zde jeho matka, že zde musí být také on?” tázala se hrdým tonem. “Hraběnka Rosinská u sebe nepřechovává žádných mladých kavalírů, třebaš její osočovatelé všelicos o ní roztrušovali.”

“Odpustte, paní hraběnko,” jal se hrabě Lipovski zase slova, “my jsme sem proto nepřišli, abychom vás uráželi. Bůh nás uchovej, abychom ubližovali dálně, která jest v každém ohledu enostná a zachovalá. Ale na tom, co se stalo, nedá se již nic změnit. My jsme sem přišli k vůli hraběti Kaminskimu, neboť víme docela jistě, že je zde. Když se včera dostal ze svého vězení, přišel náhodou do paláce knížete Dragomirského, tam odsud šel do šlechtické ulice ke krčmáři Ivanovi a k ránu přijel sem. Od té doby z vašeho domu nevyšel. My to víme docela jistě, neboť mu věnujeme zvláštní pozornost, ačkoli nejme jeho nepřátely.”

“A tu svou pozornost jste mu nejlépe tenkrát osvědčili, když byl v tom vězení,” prohodila hraběnka potupně a obrátila se k oknu, jako by si přála, aby byl té rozmluvě již konec.

Ale ti dva pánové se nedali tím odbyti, neboť věděli, že jest Kaminski v tom domě a požádali hraběnku ještě jednou, aby mu oznámila, že s ním chtí mluvit.

Poněvadž ho však hraběnka pořád ještě zapírala, zvolal konečně Lipovski rozhorlen:

“Já vás zapřísahám, paní hraběnko, dejte nám na naši otázku určitou odpověď. Hrabě Kaminski bude vám za to děkovati, neboť po tom touží, aby nás zase spatřil. A on by zajisté přišel na místo, kde jsme se měli sejíti, ale vy ho z toho zrazujete a máte ho zde zavřeného, poněvadž se obáváte, že by se tím vrhl do nového nebezpečí, kdyby se s námi spolčil. Ale toho se nestrachujte, my jsme Bohumila Kaminskiho nevyzvali, aby k nám přistoupil, — v nynějším případě